RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 11920 van 20 april 2016
in de zaak A. 218.752/XIV-36.964

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ali Acer
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Frankrijklei 33, bus 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 14 maart 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 161.925 van 11 februari 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 24 maart 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, te dezen de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, zijn niet van toepassing op

jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. In het enige middel acht verzoeker ook artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet) geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "onterecht de mening [is] toegedaan dat de duur van het inreisverbod wel degelijk werd gemotiveerd in de aanvankelijk bestreden beslissing".

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan". Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

In de aanvankelijk bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet met betrekking tot het inreisverbod vermeld dat een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd omdat de wettelijke samenwoonst die verzoeker wou afsluiten met A. L. geweigerd werd omdat er aanwijzingen zijn dat die samenwoonst er uitsluitend op gericht is om er een verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen, omdat een terugkeer naar Armenië geen schending inhoudt van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, omdat verzoeker de vorige beslissing tot verwijdering, betekend op 29 juli 2015, niet heeft uitgevoerd en omdat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

In antwoord op verzoekers kritiek dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing "op quasi automatische wijze" een inreisverbod oplegt voor de termijn van twee jaar "zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod", wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest op de voornoemde motivering uit de aanvankelijk bestreden beslissing en stelt hij vast dat daaruit uitdrukkelijk de reden blijkt waarom verzoeker een inreisverbod van twee jaar heeft gekregen en dat verzoeker

bezwaarlijk kan voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Zoals verzoeker terecht laat gelden, moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de hierboven aangehaalde motivering van het bestreden arrest blijkt echter dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de aanvankelijk bestreden beslissing concreet is gemotiveerd wat betreft de duur van het inreisverbod en daarbij uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat de redenen daarvoor te dezen wel degelijk uit die motivering blijken. Verzoeker verduidelijkt in zijn middel op geen enkele wijze met welke specifieke omstandigheden in zijn geval geen rekening zou zijn gehouden maar beperkt zich tot de loutere herhaling van zijn kritiek dat "[n]ergens uit de beslissing van verweerder blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het administratief dossier". Derhalve maakt verzoeker geen schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twintig april tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Nick Hollevoet,	toegevoegd griffier.

De griffier **De voorzitter**

Nick Hollevoet **Carlo Adams**